

— Стой, стари воденичарю, стига! Нѣма де да отивашъ по-нататѣкъ! — казалъ съ тихъ и скърбенъ гласъ ангелътъ. — Ти си голѣмъ грѣшникъ, но и много по-голѣми грѣшници е прощавалъ всемилостивиятъ Господь Богъ. Спомни си живота! Така ли живѣеше напрежъ? А сега позволи на дявола да те омотае! Опомни се, додето не е късно. Вижъ по какъвъ пѣтъ вървѣше и какво си готвѣше!

И очитѣ на воденичаря се отворили и видѣлъ, че се намиралъ надъ самия виръ и че, ако направѣлъ още крачка само, щѣлъ е да се удави.

— Погледни кжщата си, — какво виждашъ? — Продължилъ — ангелътъ, усмихвайки се печално.

Погледналъ воденичарътъ и видѣлъ: кжщата му стои насрѣдъ склона, цѣла залѣта отъ лунната свѣтлина, а отъ комина излиза черенъ димъ и презъ него се сипятъ искри като червени звездици. Хвърчатъ нагоре и изеднажъ гаснѣятъ.

— Виждамъ, — отговаря воденичарътъ, — отъ комина излизатъ димъ и искри.

— Вгледай се по-внимателно!

Вгледалъ се дѣдото: отъ комина излиза не димъ, а на облаци хвърчатъ и се въртятъ, както мушици лѣте надъ вода, черни призраци, чиито очи горятъ като вжглени и които се плезятъ съ червенитѣ си езици.

— Това сж твоитѣ лоши дѣла, — обяснилъ ангелътъ.

Ужасилъ се старецътъ.

— Погледни сега — що виждашъ на брѣзата въ градината? — продължилъ ангелътъ.

И воденичарътъ вижда: изсѣхнали цвѣтя, чиито главици студениятъ снѣгъ е накаралъ да клюмнатъ надолу.

— Това сж твоитѣ добри дѣла, които сж замръзнали. По-старай се, дѣдо, щото тия цвѣтя да дигнатъ своитѣ хубави главици и да цвѣтятъ като напрежъ!

И старецътъ заплакалъ горчиво, като повтарялъ:

— Господи, бжди милостивъ къмъ мене грѣшния!

Усмихналъ се радостно ангелътъ и изчезналъ отпредъ очитѣ на воденичаря — и всичко наоколо приело прежния си видъ, само водата бърза, шуми, бучи подъ нозетѣ му.

Стариятъ воденичаръ се върналъ въ кжщи замисленъ и разказалъ всичко на бабичката си.

Зарадвала се бабата, прекръстила се радостно и решили тозчасъ още да отпратятъ слугата.